

[Aksel Larsen.]

men jeg vil altså sige, at vi vil meget gerne under den fortsatte behandling være villige over for regeringens forslag, men vi er nødt til at gøre opmærksom på det, som er sandheden. Kildeskatten i sig selv løser ikke alle problemer, kildeskatten i sig selv er ingen skattereform. Når vi vil have et forenklet skattesystem, er det ikke blot for forenklingens skyld, men også for at få et mere socialt retfærdigt skattesystem og for at få et skattesystem, som i højere grad end det nuværende er i stand til at modvirke inflatoriske tendenser. Vi har alle mulige årsager til det. Når man taler om skat efter evne, drejer det sig ikke blot om, at skatteyderen kan få lejlighed til at betale skatten af sin løbende indtægt i forhold til sin løbende indtægt, men så drejer det sig rigtignok også om at få evnen vurderet, sådan at flest muligt, helst alle, virkelig betaler skat i forhold til deres reelle indtægt, og at skatten pålægges efter en progressiv skala, sådan at de, der har den største indtægt, betaler flest ører i skat af hver krone. Et sådant system har vi kun meget, meget mangelfuldt i dag. Det er det, vi stræber efter; det er det, der for os er det væsentlige, men vi vil meget gerne i forbindelse med en sådan skattereform have indført samtidighedsskat og, som jeg sagde, gerne i form af kildeskat. Regeringen må blot forstå, at vi vil have lov til at være med til at forbedre det utilfredsstillende forslag, regeringen efter vor mening er kommet med, selv om det naturligvis er et forhandlingsgrundlag.

Johan Asmussen: Hr. Aksel Larsen drog jo vældigt i ledning for at støtte finansministeren med hensyn til de krav om kontrol, som efter lovforslagets § 86 ønskes i forbindelse med kildeskatten, og var jo ret så hånlig over for hr. Fogeds angreb på det punkt. Jeg synes, der er grund til at røre ved det én gang til og også fra anden side, for det er ikke noget ligegyldigt spørgsmål. Man kan jo sagtens stå her og sige, hvad enten det nu er fra finansministerens eller fra hr. Aksel Larsens side, at naturligvis er det ikke meningen, at skattemyndighederne vil komme ind til fru Jensen og fru Hansen, for de har intet regnskabsmateriale. Det vil de nok kun gøre i sjældne

tilfælde, men det afgørende er, at man her er ved at betrede nye veje i skattekontrollen. Man giver ved denne bestemmelse hjemmel til, at skattemyndighederne kan gøre det, og det er ikke kun direktoratet for Københavns skattevæsen med sit store apparat, men det er skattemyndighederne i de enkelte små og meget små kommuner, der med § 86 i hånden får hjemmel til at banke på døren og sige: god dag, fru Jensen, må vi se, hvad De har, og hvordan er det med Deres skattekort til Marie, der kommer her? Ikke sandt? Det er der hjemmel til efter det foreslåede, og det kan ikke være en rigtig vej at betrede. I hvert fald er der ingen grund til at harcelere eller håne det bort; der er grund til en meget grundig overvejelse af det i lyset, som jeg sagde forleden, af de principper, der ligger bag ved grundlovens § 72.

I forbindelse med ligningsapparatet — og det er jo en del af det praktiske lignings spørgsmål — rejste jeg det spørgsmål før over for finansministeren: har vi overhovedet i dag et ligningsapparat, der kan magte det, som man forlanger af det ved disse forslag? Jeg har ikke fået noget svar på det, og det kan jeg for så vidt godt forstå, for svaret ville formodentlig blive, at det skal man også nok sørge for at finde ud af på en eller anden måde. Men jeg tror, man kan slå fast med en henvisning til de andre ting, jeg nævnte før, at det har vi ikke.

Finansministeren spurgte — vistnok som noget, der skulle reducere betydningen af det, jeg havde nævnt om den flensborgske arbejder, og som om jeg havde stoppet mit citat af fjernsynsudsendelsen på et forkert sted — om jeg så ikke også havde hørt, hvad den norske minister Myrvold havde udtalt om, at skatteyderne fik en mere bevidst indstilling over for skatten, når de så deres lønseddel. Jo, det hørte jeg godt, det havde ikke noget at gøre med det, som jeg refererede til om det spørgsmål, at arbejderne, lønmodtageren, har en ret til at indlevere selvangivelse, og at den ret er af betydning for ham. Men vi er da sikre på, at finansministeren også hørte svaret på det andet spørgsmål, som blev stillet til den samme arbejder i Flensborg. Man spurgte ham: „Hvad betaler De